

ת"פ 16414/03/20 - מדינת ישראל נגד אודי ביטון

בית משפט השלום באילת

ת"פ 16414-03-20 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)

בפני כב' סגן הנשיא, השופט מרדכי (מוטי) לוי
מדינת ישראל: בעניין:

המאשימה

נגד

אודי ביטון (עציר)

הנאשמים

גזר דין

האישום וההרשעה:

1. הנאשם הורשע לאחר דיון הוכחות באישום אחד מתוך שניים שכלל כתב אישום (מתוקן) שהוגש כנגד הנאשם (להלן-**כתב האישום**). הנאשם הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן-**חוק העונשין**), גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין והסגת גבול פלילית עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין.

הנאשם זוכה מחמת הספק מאישום נוסף שבכתב האישום שייחס לו עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב והסגת גבול פלילית. משעה שזוכה האשם, כאמור, מהאישום השני לא יובאו דברים בקשר אל אישום זה.

2. בעובדות כתב האישום תואר שביום 16/2/2020 בסמוך לשעה 14:00 כשפניו "רעולים" הסיג הנאשם גבול בכך שעבר חומה חיצונית של בית ברחוב הברדלס 567 דירה 7 השייכת למתלון מר סולומון איציק במטרה לגנוב.

בחצר הבית היו 2 כלבים אשר ניגשו אל הנאשם וזה האכילם במזון בו הצטייד מראש. לאחר מכן התפרץ הנאשם לבית האמור על ידי פתיחת חלון הזכוכית שהיה סגור.

הנאשם פרץ לכספת שבדירה וגנב ממנה מצלמה ומסרטה וכן סך של ₪ 600 מחדר בבית המשמש את בתו של המתלון.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

3. ב"כ המאשימה, עו"ד שירלי הדר, עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין 20 ל-36 חודשי מאסר בפועל וביקשה למקם הנאשם ברף העליון של המתחם ולגזור עליו 36 חודשי מאסר בפועל, להפעיל מאסר מותנה של 12 חודשים במצטבר, לצד מאסרים מותנים מרתיעים, פיצוי למתלונן וקנס משמעותי.

הערכים בהם פגע הנאשם הם הגנה על שלום הציבור, הגנה על רכושו של אדם, הגנה על ביטחון הציבור, פרטיותו של אדם.

באת כוחה של המאשימה עמדה על חומרת העבירות שביצע הנאשם שלא אחת גורמות לבד מנזק כלכלי גם צער, עגמת נפש, תחושה של חוסר אונים וחוסר ביטחון. כך, מעשיו של הנאשם כרוכים במסוכנות של ממש, ופוטנציאל לגרימה של אירוע אלים, ככל שהיה נתקל במתלונן או בני ביתו.

היא תיארה את העבירות בהן הורשע הנאשם כ-"מכת מדינה". מדובר בעבירות קלות לביצוע אך קשות לתפיסה ומכאן הפיתוי לבצען ועל כן נדרש עונש מרתיע שיהפוך עבירות אלו לבלתי כדאיות.

הנאשם ביצע את העבירות לאחר תכנון מוקדם ומדוקדק שכלל בדיקת השטח טרם הביצוע. **"הנאשם הגיע למקום ביצוע העבירה, לבית אליו התפרץ, לאחר שוידא כי הוא ריק מאדם. הוא הגיע כשהוא מצויד באוכל לכלבים שהוא ידע שנוכחים במקום, ולאחר שהאכיל את הכלבים וכך השתיק אותם או העסיק אותם, יכל לבצע את זממו ללא כל הפרעה, ביצע את ההתפרצות לבית, פרץ לכספת של המתלונן, גנב כסף ורכוש נוסף. התכנון כמובן מעלה נסיבות לחומרא בכל הנוגע לעבירת ההתפרצות, שכן לא מדובר בעבירה מזדמנת אלא בעבירה מתוכננת בקפידה מראש."** (פרוטוקול מיום 23/2/2021 עמ' 126).

לאור התכנון המדוקדק סברה, כאמור, באת כוח המאשימה שהפגיעה אותה ביצע הנאשם בערכים המוגנים היא ברף הגבוה.

באת כוח המאשימה הדגישה שהנאשם לא הופנה לתסקיר שירות המבחן, אין בעניינו המלצה, ולכן סברה באת כוחה של המאשימה שאין מקום לפרט או להתחשב בנסיבות חיים שלא פורטו בתסקיר. הפנתה לגיליון ההרשעות הפלילי של הנאשם (מ/1) הכולל 6 הרשעות קודמות בעבירות רכוש אלימות ושוד והתפרצויות רבות שבעטיין ריצה תקופות מאסר ארוכות (תקופות של 28 חודשים ושל 26 חודשים) וגזרו עליו מאסרים מותנים ארוכים. חרף זאת לא היה בכך כדי להרתיע את הנאשם מלבצע את העבירות בהן הורשע. הוצגה פסיקה

רלוונטיות.

טיעוני הנאשם:

4. ב"כ הנאשם, עו"ד נמרוד אבירם, טען למתחם ענישה בטווח שבין 5 חודשי מאסר ברף התחתון ל-16 עד 18 חודשי מאסר ברף העליון כשלדעתו יש למקם את הנאשם "**באמצע של מתחם העונש ההולם**" (פרוטוקול עמ' 131).

הסנגור טען שהנאשם לא נשלח לתסקיר לא בשל טעם טקטי אלא בשל סד הזמנים בו היה לסיים את מתן גזר הדין. הוא ביקש להעדיף את האינטרס האישי, פסיקת ענישה קונקרטית על פי המעשה בו הורשע הנאשם ודחה את הטענה לקיומה של 'מכת מדינה' המצריכה, לכאורה, הטלת ענישה מכבידה יותר.

ביקש להדגיש שבעת ביצוע העבירה בני הבית לא שהו בבית והפוטנציאל לאירוע מתגלגל לא היה קיים. עוד הדגיש שיש לזקוף לזכותו שהאכלת הכלבים הסתיימה בדרך זו ורמז שיש מקרים בהם כלבים מורעלים בנסיבות ביצוע העבירה.

הסנגור הדגיש את השווי הנמוך של הטובין שנגנבו. כך ביקש להתחשב בכך שהנאשם שומר מצוות נעצר ביום שישי בשעה 12:39, אך לא הובא לפני שופט טרם כניסת השבת.

באשר לנסיבותיו האישיות טען הסנגור שהנאשם מגמגם מילדות, התחנך בחינוך מיוחד הוא ניהל מספר קשרים זוגיים והוא אב ל-4 ילדים. הנאשם, איבד את שני הוריו בתאונת דרכים, עת היו בדרכם לבית המשפט על מנת לשמש עבורו חלופת מעצר בהליך משפטי אחר.

הנאשם נישא עם ע.ת. 5 (לכתב האישום) חודשיים עובר למעצרו שעה שבת הזוג הייתה בהריון. בית משפט הכריז על הבן שנולד לנאשם ובת הזוג כקטין נזקק (תנ"ז (ת"א) 42818-05-20) שכן לבד מכך שהוא שוהה במעצר עד תום ההליכים גם בת הזוג נעצרה עד תום ההליכים (מ"ת 48993-12-20) בשל הטרדת כל הגורמים שטיפלו בהליך הנזקקות של הילד. בא כוחו של הנאשם העלה חשש שאם ישהה זמן ארוך במאסר הבן הקטין יימסר לאימוץ מלא. טובת הילד היא שיקול שעל בית המשפט לקחת. הוצגה פסיקה רלוונטית.

דברי הנאשם:

5. הנאשם לא הביע חרטה או סליחה על מעשיו ובחר בדבריו לבית המשפט להביא דברים שנאמרו לו, לטענתו, על ידי פקידת הסעד בשירותי הרווחה בבית ים שאם ישוחרר בחודש פברואר יוכל לקבל הילד

ולגדלו ואם ההליך של המעצר יאריך למעלה משנה הילד יישלח לאימוץ סופי.

דין והכרעה:

6. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור; בשלב השלישי ייגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. [ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013)].

מתחם הענישה ההולם:

7. מתחם הענישה ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך כך אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת [ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)].

8. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעים בעבירות בהן הורשע הנאשם הם שלום הציבור, תחושת הביטחון, הזכות לקניין והזכות לפרטיות. לא בכדי מיקם המחוקק עבירה זו בספר החוקים כעבירת פשע ובכך הביע עמדתו ביחס לעבירה מסוג זה והחומרה בה הוא רואה אותה. דומה שאין מקום להכביר מילים בדבר תחושת חוסר האונים, חוסר הביטחון והפגיעה האישית של מי שביתו חולל על ידי אלמוני תוך פגיעה במבצרו של הפרט-ביתו- כשחפציו האישיים ביותר הפכו נחלת מי שאינו מורשה לחטט בהם ועשה כן בשל בצע כסף. הוסף לכך את אבדן החפצים אשר ניטלים מהבית ולא אחת הם בעלי ערך סנטימנטלי ללא שיעור אל מול שווים הכספי. [ע"פ 6423/11 דהן אלי נגד מדינת ישראל (2.7.2012); רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008); רע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה ואח' (31.12.2008)].

כך מעבר לפגיעה בפרט עצמו מהווה פריצה לבית לצורך גניבה פגיעה באושיות הסדר החברתי, מטילות על החברה ככלל הוצאות נלוות של הגברת אכיפה וכיוצא באלה.

נקבע בהקשר זה ש "בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של 'ביתי הוא מבצרי'. קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת

התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעות הרעה של המערער ושכמותו". [ע"פ 3297/10 וולקוב נגד מדינת ישראל (24.5.2012), סעיף 8 לפסק הדין].

עוד נקבע בהקשר זה ש"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..." [רע"פ 244/10 קרופניק מיר נ' מדינת ישראל (25.1.2010) המצטט מ-רע"פ 1708/08 הנ"ל].

9. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים** במקרה שלפני היא ברף גבוה. הנאשם פרץ לביתו של המתלונן על פי תכנית סדורה ומתוכננת מראש וזאת לאחר שאסף מידע אודות הבית והתנהלות הדירים בו (אם בעצמו ואם באמצעות אחר) וניסה להסתיר זהותו מהמצלמות שבבית. בעצם התכנון מראש גילה הנאשם תעוזה. הנאשם הצטייד מבעוד מועד במזון לכלבים, שוטט ברחבי הבית וחיסט בתכולתו משל היה ביתו. אמנם שווי ה'שלל' עמו עזב את הבית לא היה גבוה, כאמור, אך הנזק כמובא לעיל אינו יכול להיחשב רק הסכום המצרפי של הרכוש שנטל עמו בעוזבו את הבית שלא שלו.

10. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (40 ט)** נתתי דעתי לתכנון המוקדם של הנאשם. על אתר יאמר בהקשר זה שתכנון מוקדם והכנה מוקדמת הופכת את המעשה למעשה עברייני ברמה גבוהה. 'איסוף מודיעין' והכרת השטח מלמדת על מעשה מוכוון מטרה, לא מקרה, לא צורך פתאומי, לא רגע של חולשה, לא פיתוי רגעי, אלא התארגנות מראש בעת ובזמן שנקבעו מראש על פי המודיעין שבידי הנאשם.

אין מחלוקת שהנאשם היה מודע היטב למעשיו. משעה שדינו נגזר בעבירות אלו שמע הוא את בית המשפט יותר מפעם אחת מציף את מצוקתם של מי שנפגעו ממעשיו של הנאשם: והנאשם שלפני בשלו. הנאשם שמע את בית המשפט בעבר מספר פעמים והמשך התנהלותו מביאה למסקנה שלבד מהידיעה המובהקת שהוא גורם עוול למתלונן ובני ביתו הוא אף שם ללעג ולקלס את דברי בית המשפט. מצאתי לדחות את טענת הסנגור שיש לראות נקודת זכות לטובת הנאשם שלא פגע בכלבים והאכילם באוכל שלא סיים חייהם. טוב לה לטענה זו שלא עלתה משעלטה, לשון המעטה. לא עלתה לפני כל טענה שיש בה כדי להוות נקודת זכות לנאשם. יודגש שוב שהנאשם היה מודע למעשיו, לפסול שבהם ויכול היה להימנע מהם, אולם בחר בכוונת מכוון שלא לעשות כן מתוך תאוות בצע.

11. **מבחינת מדיניות הענישה הנוהגת** בתי משפט על הערכאות השונות נתנו ביטוי לתכלית המאבק בעבירות התפרצות ועבירות רכוש, באמצעות עונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות לצד ענישה מרתיעה. בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה

כפי שהובא במובאות לעיל הן מ-ע"פ 3297/10 והנמ-רע"פ 244/10 והפסיקה הנוספת שהובאה בסעיף 8 לגזר דין זה. אבני דרך אלו מהוות את הסמן של מדיניות הענישה הנוהגת. יחד עם זאת יובאו להלן עוד מספר פסקי דין.

א. ראשון בהם הוא פסק דינו של כבוד השופט יוסי טופף בעניינו של הנאשם שלפני במסגרת ת"פ 9550-04-16 **מדינת ישראל נ' ביטון** (26/12/16) שם הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין והחזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין. המתחם שנקבע שם היה בין 16 חודשי מאסר ל- 36 חודשי מאסר בפועל. בסופו של יום הושת על הנאשם עונש מאסר של 25 חודשים ומאסרים מותנים.

בגזר דינו האמור של השופט טופף בעניינו של הנאשם הובאה רשימה של גזרי דין רלוונטית לעניינו ולכן טובא להלן כלשונה בגזר הדין:

ברע"פ 4156/13 **אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.6.2013), *
דחה בית המשפט העליון בקשת ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית ללא היתר. בית המשפט המחוזי בתל אביב קבע **מתחם הענישה הולם שנע בין 12 ל-24 חודשים**. על הנאשם הוטלו **14 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצויים.

ברע"פ 3063/11 **אפרים כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.2011), דחה בית *
המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בהתפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. כב' השופט רובינשטיין ציין כי העונש אותו הטיל בית המשפט המחוזי בחיפה, הולם את העבירות בהן הורשע הנאשם. על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ממושך ופיצויים.

ברע"פ 244/10 **אלכסנדר קרופניק מיור נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.2010), *
נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בשלושה מקרי התפרצות לדירה וגניבה מהן. על הנאשם בעל עבר פלילי, הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל בחופף להפעלת 18 חודשי מאסר מותנה קודם, ובסה"כ **39 חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה.

ברע"פ 5374/09 **פליקס שארץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.9.2009), נדחתה *
בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירה של התפרצות לדירה

וגניבה, והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים וגניבה. בית המשפט המחוזי בתל אביב הטיל על הנאשם **24 חודשי מאסר בפועל** במצטבר למאסר נוסף אותו ריצה הנאשם בעת מתן גזר הדין.

* בע"פ (מח' מרכז) 13424-01-16 **ניסימוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.3.2016) בית המשפט המחוזי אישר את מתחם הענישה ההולם שבין 16 ל-30 חודשים, שנקבע לנאשם שהורשע בערכאה הדיונית בעבירות של התפרצות למגורים לבצע גניבה וגניבה בצוותא חדא. עונשו של הנאשם, בעל עבר רלוונטי, הופחת מ-30 חודשי מאסר ל-**26 חודשי מאסר בפועל**, הפעלת מאסר מותנה, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

* בע"פ (מח' ים) 53376-02-13 **טארק טוויל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 3.7.2013) דחה בית המשפט את ערעורם של נאשמים שהורשעו בהסגת גבול וניסיון התפרצות למקום מגורים. בית המשפט בערכאה הדיונית קבע בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים **מתחם ענישה הולם שנע בין 12 ל-24 חודשים**. על הנאשם 1, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו **16 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

* ת"פ (אי') 43249-06-13 **מדינת ישראל נ' אבי יצחק** (ניתן ביום 1.4.2014), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירות של פריצה לרכב, גניבה מרכב, התפרצות למקום מגורים בצוותא, גניבה, קשירת קשר לעשות פשע, היזק לרכוש במזיד בצוותא והחזקת מכשירי פריצה. בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 14 ל-36 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם בעל עבר פלילי הוטלו בגין כלל העבירות **20 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס בסך 2,000 ₪.

* ב-ת"פ (ת"א) 7177-03-12 **מדינת ישראל נ' שמש** (ניתן ביום 18.11.2012), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה והחזקת נכס החשוד כגנוב. על הנאשם בעל עבר פלילי רלוונטי מכביד הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה של 12 חודשי מאסר במצטבר, ובסה"כ **36 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ש"ח.

ב. ב-רע"פ 2037/08 **באזוב נ' מדינת ישראל**, (25/5/2008), אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים על נאשם שהורשע בעבירה בודדת של התפרצות לדירה וגניבה, למרות מצבו הבריאותי הקשה, העובדה שבעברו עבירה אחת ישנה וחרף העובדה שהרכוש שנגנב נתפס והוחזר.

ג. ב-ת"פ (ראשל"צ) 15236-12-11 **מדינת ישראל נ' בן דוד** (31/1/12), נקבע מתחם

העונש ההולם בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והיזק לרכוש הנע בין

10 חודשי מאסר ל- 20 חודשי מאסר, ועל הנאשם נגזרו 14 חודשי מאסר, מאסרים

מותנים, קנס ופיצוי כספי.

ד. הסנגור הפנה ל-ת"פ 4958-10-14 שם נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר ועונשים נלווים וביקש ללמוד ממנו. עיון בגזר הדין מעלה כי נקבע ידי השופטת נועה תבור (סעיף 14 לגזר הדין מיום 13/10/16) שאין כל אינדיקציה לתכנון מוקדם ולא מדובר בביצוע בעל תחכום של ממש, ובפועל לא נגרם נזק לגוף או לרכוש ומכאן שהמתחם המתאים הוא כמפורט לעיל.

13. מכל המקובץ, סבורני כי **מתחם העונש ההולם** לכלל העבירות שביצע הנאשם בנסיבות ביצוע, נע בין **14 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסרים מותנים וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה:

14. לא מצאתי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם. הנאשם לא הביע עניין בהליך טיפולי ולא הביע רצון לשקם את חייו [40ד(ב)]. כך אף לא הביע חרטה או סליחה וגם בדיון משניתנה לו הזכות בחר להתייחס לצרכיו שלו בדמות ילדו המצוי במשפחת אומנה. מנגד, לא מצאתי לחרוג לחומרה מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור [סע' 40ה].

לאחר ששקלתי הדברים לרבות שיקולי הרתעת הנאשם כמו גם אחרים שבדעתם לעשות כמעשה הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות או דומות גזירת העונש תהא בגדרו של מתחם הענישה שקבעתי [40ו-40ז].

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם מושא גזר דין יש דרך כלל מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה [40יא]. הצורך בענישה פרטנית יחידנית זו קיבלה ביטוי בתיקון 113 לחוק העונשין המתווה את הצורך לבחון את נסיבותיו של כל מי שמובא לפני בית המשפט הגוזר את דינו [ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד (מג) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד (נד) 350 (1); רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)].

אלא מאי, שהצורך או ההידרשות לנסיבות האישיות לעבר אינה יכולה לעמוד לנאשם שלפני כדבר שבשגרה ולאפשר לו להמשיך להתייחס אל החוק כאסקופה נרמסת, לזלזל בבית המשפט ובבואו לפני בית המשפט

לשוב ולהציף את 'נסיבותיו האישיות' - אלו לא יכולות לעמוד לו לנצח. אותן נסיבות אישיות הקשורות בעברו כבר עמדו למבחנו של בית המשפט בעבר (למשל ת"פ (אילת) 9550-06-16 הנ"ל) לאמור הנאשם מיצה את זכותו. לו ממש יש בצורך בסטייה לקולא ולא הטלת הרף הגבוה של המתחם על הנאשם היא אולי ביחס לעתיד וגם זו במסורה. אשוב ואדגיש דרך המלך הייתה להתעלם ממה שנחזה להיות נסיבותיו האישיות הקשורות בעברו. אלא שנסיבותיו האישיות לעתיד, לידתו של הילד הנוסף המצוי לעת הזו במשפחת אומנה מחייבת התייחסות ייחודית לנאשם שלפני. מנגד לא נעלם מעיני כאמור עברו העשיר של הנאשם כמו גם התייחסותו לחוק, לבית המשפט ומעל הכול לזכויות של המתלונן ובני ביתו. אדגיש שנפלאה בעיני הגישה של בקשה להתחשבות בנסיבות מיוחדות על ידי מי שאינו מכבד זכויות של אחר ורומס אותן לצורך תאוותו.

16. עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירות שביצע, הצורך שהענישה שתיגזר עליו תרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות דומות, הצורך לבשר לצופים מן הצד ועורכים לעצמם את 'מאזן הכדאיות' של 'שכר ועונש' מה טעם לא כדאי להם לנהוג כפי שנהג הנאשם ובמטרה לשמור על ביטחון הציבור, פרטיותו וקניינו - מחייבת ענישה קפדנית. כך, בעבירות המבוצעות עבור בצע כסף הענישה צריכה לכלול רכיב כלכלי אשר יהיה בו מענה עונשי הולם וכדי להמחיש שהרווח אשר יפיקו מהמעשה יפחת משמעותית אם יתפסו ויורשעו (ת"פ (אילת) 9550-06-16 הנ"ל).

אין מקום לשוב ולציין את עברו המכביד של הנאשם ואין אלא להצר על כך שהנאשם לא עצר לרגע על מנת לשוב לחיים נורמטיביים ולדאבה אין בעונשים שנגזרו עליו כדי להרתיע את הנאשם מלבצע את אשר ביצע.

17. כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה של 12 חודשי שהוטל עליו במסגרת ת"פ (אילת) 9550-06-16 . מי שעובר עבירה בפרק הזמן שמאסר מותנה תלוי ועומד נגדו יפעיל בית המשפט את התנאי [55(א)]. יחד עם זאת אופן הפעלת התנאי, הארכתו, הטלתו במלואו, במצטבר או בחופף או בכל שילוב אחר נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט [56]. שעה שבית המשפט מטיל על הנאשם "עונש מאסר בשל העבירה הנוספת, לא יורה כי יהיה כולו על תנאי" [54]. לפיכך, שעה שמוטל על הנאשם עונש מאסר בגין העבירות בתיק זה, חובה שחלק מתקופת המאסר תהא מאסר בפועל.

אחרית דבר:

18. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם את העונש כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו 8/3/2020.

ב. הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שנגזר על הנאשם בבית משפט השלום באילת ב-ת"פ (אילת) 9550-06-16 מיום 26.12.2016, אשר ירוצה 6 חודשים במצטבר ו- 6 חודשים בחופף לעונש המאסר שנגזר.

סך הכול ירצה הנאשם 26 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו ביום 8/3/2020.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪, או מאסר תחתיו למשך 30 יום. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 250 ₪ כל תשלום. תשלום ראשון ישולם תוך 60 יום ממועד שחרורו של הנאשם מהמאסר. היתרה תשולם ב 9 תשלומים עוקבים ושווים של 250 ₪ כל תשלום החל מהחודש העוקב לתשלום הראשון עד לפירעון התשלומים

ו. קנס בסך 4,000 ₪ או מאסר תחתיו למשך 50 יום. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 400 ₪ כל תשלום. תשלום ראשון ישולם תוך 60 יום ממועד שחרורו של הנאשם מהמאסר. היתרה תשולם ב 9 תשלומים עוקבים ושווים של 400 ₪ כל תשלום החל מהחודש העוקב לתשלום הראשון עד לפירעון התשלומים.

ז. פיגור בתשלומים יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כחוק.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, אשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מיום שחרורו, ייאסר בגין כך למשך 50 ימים.

19. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.